

[Korsgaard.]

ser, at de nu skal holde sig hjemme — det antager jeg ikke, de gør —, men selv om Hundens Ejer siger til Hunden: Efter denne Lovs § 10 maa du ikke strejfe om mere, er jeg ikke helt sikker paa, at Hunden lader være, og hvad saa? Saa staar der videre, at Hundens Ejer kan idømmes Bøder. Men for at faa at vide, hvem Ejeren er, skal man have fat i Hunden eller kende Hunden, og det er ikke altid, man kender de omstrefjende Hunde eller kan faa fat i dem. Faar man fat i Hunden eller kender den, skal man melde Hundens Ejer, og saa bliver der Politisag ud af det. Saa gaar der en Tid, inden der falder Dom i Sagen, og inden vedkommende Hundeejer faar Bøde. I Stedet for tror jeg, det vil være langt klogere at bruge § 13, der ikke er forandret nævneværdigt, og hvori der staar, at man har Lov til at skyde omstrefjende Hunde ned, hvis man har advaret Hundeejeren eller, hvis man ikke kender ham, har set Hunden strejfe om før. Jeg kan ikke se, at denne Forandring i § 10 skulde betinge, at Oppositionen i det andet høje Ting kom til at se saa velvilligt paa Lovforslaget, men derovre har man stemt for det.

Vi holder stadig principielt fast paa, at de Kommuner, som kan styre Hundene selv, hvor de mener, de kan spare Beboerne for denne nye Skat — vi synes, at der i denne Samling er vedtaget Skattelove nok, Regeringspartierne kan nok selv finde paa nye Skatter, saa vi ikke fra vort Partis Side behøver at hjælpe dem hermed —, hvor man mener at kunne holde Skik paa Hundene uden Registrering, bør kunne fritage Skatteyderne, Kommunens Beboere — vi foreslog endda, at der skulde kvalificeret Flertal for det — for denne nye Ulejlighed, denne nye Udgift, denne nye Skat, som det i Virkeligheden er. Det Princip stod vi fast paa og staar vi endnu fast paa. Da man ikke har kunnet opfylde dette Krav, mener jeg ikke, vi kan stemme for Lovforslaget, selv ikke med den Ændring, der er foretaget i § 10, og de andre Smaaændringer, som er indført i Lovforslaget, og jeg skal derfor anbefale Tingets Medlemmer at stemme imod Lovforslaget, som det nu foreligger.

Justitsministeren (Steincke): Det er uægtelig en pudsig politisk Situation, der er opstaaet paa Baggrund af Hundene; jeg kan blot ikke forstaa, at den ikke kan fremkalde lidt bedre Humør hos det ærede 7de Medlem for 6te Kreds (Gisselbæk), saa pudsig den er! Det er der imidlertid ikke noget at gøre ved. Jeg vil foreløbig forlade

det daarlige Humør et Par Minutter og gøre en enkelt Bemærkning til den ærede Ordfører.

Den ærede Ordfører (Simonsen) gjorde rigtigt opmærksom paa de Ændringer, der er sket med Hensyn til Ansvarsforsikringen. Derimod tror jeg, at den ærede Ordfører ikke er klar over, at Assurandør-Societetet ifølge sin Skrivelse af 7. April 1937 — den findes som Bilag til Folketingsudvalgets Betænkning — under Punkt 4 skriver, at Forsikringselskaber, der er anerkendt af Forsikringsraadet, skal paatage sig Pligt til med Regres over for den ansvarlige at udrede Erstatningsydelsen for en Hund i saadanne Tilfælde, hvor en Hund, for hvilken Forsikring ikke er tegnet, forvolder Skade — i Virkeligheden en ret vidtgaaende Pligt, som man saaledes synes at ville paatage sig, jævnfør ogsaa den anden Skrivelse af 13. April fra samme Assurandør-Societet.

Det ærede 7de Medlem for 6te Kreds (Gisselbæk), altsaa den ærede Ordfører for den Del af Venstre, der formaar at holde sammen om det tidligere Standpunkt, holdt jo her en historisk Forelæsning, der irriterede ham selv i højere og højere Grad, som han skred frem i den, hvad der i og for sig ikke er noget at sige til. Han begyndte ganske vist med at fremstille andres Samvittighedskvaler, men han gjorde det paa en saa kvalfuld Maade, at alle var klar over, at det i Virkeligheden var ham selv, der led under allehaande Samvittighedskvaler som Følge af, at man i Folketinget havde været hurtigere end han, der nu stod tilbage som en Hund med Halen mellem Benene.

Det ærede Medlem var tilsyneladende meget stolt over, at Venstre i Modsætning til Regeringspartierne var blevet stillet frit, men han fremhævede denne Kendsgerning i en saa misfornøjet Tone — hvad der jo ikke er noget underligt i, naar man ser Resultatet af den frie Stilling —, at man kan være klar over, at hvis det staar til det ærede Medlem, bliver det baade første og sidste Gang, Venstre stilles frit.

De følgende Bemærkninger om et Register, der kostede en kvart Million, saa vidt jeg forstod, for en dræbt Hund, skal jeg skænke det ærede Medlem. Det har de heller ikke forstaaet i Folketinget.

Det ærede Medlem troede ikke, at jeg og mine Partifæller vilde faa Tak for denne Lov. Er det det ærede Medlems Mening, at Takken skal tilfalde det ærede Medlems Partifæller i det høje Folketing, som hjalp mig til at faa denne Lov, saa skal de i hvert Fald faa Tak fra mig, fordi de har svigtet det ærede Medlem, men af den Grund at